

Книга Даниїла — номер сто вісімдесят

Пророчий перетин Риму, Маккавеїв і сучасності: дослідження видінь Даниїла

Jeff Pippenger

2024-04-10

Урія Сміт писав: «Рим увійшов у союз із народом Божим, юдеями, у 162 р. до Р. Х.». Більшість сучасних істориків датують цю подію 161 р. до Р. Х., і сам Сміт у тій самій книзі двічі посилається на 161 р. до Р. Х. Я припускаю, що згадка тут про 162 р. до Р. Х. є друкарською помилкою.

«У віршах 23 і 24 ми переносимося по цей бік союзу між юдеями та римлянами, 161 р. до Р. Х., до часу, коли Рим набув всесвітнього панування». Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Одинадцятий і дванадцятий вірші описують перемогу та наслідки битви при Рафії, що відбулася у 217 році до н. е., між Селевкідською імперією, очолюваною Антіохом III Великим, і Птолемеївським царством Єгипту, очолюваним царем Птолемеєм IV Філопатором.

Битва при Паніумі, що відбулася сімнадцять років потому, у 200 році до н. е., знову точилася між Селевкідським царством і Птолемеївським царством.

Маккавейське повстання, що почалося у 167 р. до н. е., було єврейським повстанням проти спроб Селевкідської імперії придушити єврейські релігійні практики та нав'язати грецьку культуру.

Переосвячення Другого Храму в Єрусалимі, яке є історичною подією, що відзначається під час Хануки, відбулося у 164 р. до н. е., за три роки до «союзу» двадцять третього вірша. Ця подія відбулася після успішної військової кампанії Маккавеїв проти військ Селевкідської імперії, очолюваних сумнозвісним Антіохом IV Епіфаном, який осквернив Храм і заборонив юдейські релігійні практики. Антіох IV Епіфан помер невдовзі після перемоги, яку відзначає Ханука, і це ознаменувало початок занепаду сирійської могутності відтоді.

У 200 році до н. е. (що було також часом битви при Паніоні) Рим уперше втрутився в пророчу історію одинадцятого розділу книги Даниїла. Там є символ, який утворює видіння. Його цілеспрямований вплив у тій історії виявляє діяльність Єзавелі, символу церкви, яка керує з-за лаштунків. Єзавель була вдома в Самарії, коли її чоловік Ахав спостерігав, як Ілля вбивав її пророків. Іродіада не була на святі дня народження Ірода, де її дочка Саломія звабила Ірода. В історії Сполучених Штатів папство, представлене блудницею Тиру, залишається забутим аж до кінця символічних сімдесяти років. Тоді вона починає співати свої пісні обману царям землі. Рік 200 до н. е. є прообразом часу, коли вона починає відкрито співати царям в останні дні, безпосередньо перед близьким

запровадженням недільного закону, як це представлено у вірші шістнадцятому.

Перед «союзом» юдеїв у 161–158 рр. до н. е. Маккавеї заново освятили храм, що вшановується Ханукою у 164 р. до н. е. Потім через три роки, все ще перебуваючи в тривалій боротьбі із сирійцями, юдеї-маккавеї звернулися до Риму по допомогу. Укладений тоді «союз» із Римом стає пророчим випробуванням для Божих студентів пророцтва останніх днів.

Історія називає 161 р. до н. е. моментом, коли відбувся «союз», але піонери відносять цю подію до 158 р. до н. е. Чи мав рацію Міллер, чи праві сучасні історики? Міллер додав шістсот шістдесят шість років (666) до 158 р. до н. е. і отримав 508 рік, коли «щоденне» було забране. Скільки б ви не шукали, буде надзвичайно важко, якщо не взагалі неможливо, знайти історичне підтвердження 158 р. до н. е. як союзу між юдеями та римлянами.

Шістнадцятий вірш — це недільний закон, але перед тим Рим входить в історію, щоб утвердити видіння в 200 році до Р. Х. Повстання Маккавеїв почалося в Модіїні в 167 році до Р. Х., а згодом вони знову освятили храм у 164 році до Р. Х. Потім, від 161 року до Р. Х. до 158 року до Р. Х., юдеї входять у союз із римською владою. Період від 161 року до Р. Х. до 158 року до Р. Х. являє собою проміжок часу, що був необхідний для утвердження «союзу». Таке розуміння ототожнює «союз» у згоді як зі свідченням істориків, так і з картою, яка була спрямована рукою Господа і не повинна бути змінена.

Історики повідомляють, що процес переговорів про укладення договорів між давніми державами, такими як Юдея та Рим, у II столітті до н. е. варіювався залежно від конкретних обставин, дипломатичних протоколів і співвідношення сил. Зазвичай процес починався з того, що одна зі сторін виявляла інтерес до укладення договору чи союзу з іншою. У випадку Юдеї та Риму Юдея встановила контакт із Римом, щоб запропонувати офіційний союз.

Дипломатичні канали було б використано для передання пропозиції та започаткування переговорів. Це мало передбачати відправлення послів або посланців до Рима для зустрічі з його лідерами чи представниками. Щойно переговори розпочалися, обидві сторони обговорювали б умови запропонованого договору. Це могло б включати серію зустрічей, обмін дипломатичними повідомленнями і, можливо, залучення посередників або медіаторів для полегшення обговорень. Під час переговорів кожна сторона розглядала б умови, запропоновані іншою, і могла б висувати зустрічні пропозиції або домагатися внесення змін до окремих умов. Цей процес міг би передбачати ретельне зважування, консультації з радниками та оцінку потенційних переваг і недоліків запропонованого договору.

Якщо обидві сторони досягли б згоди щодо умов договору, було б підготовлено офіційну документацію, в якій викладено узгоджені обома сторонами умови та положення. Після цього договір мав би бути ратифікований відповідними органами влади кожної держави. У випадку Риму це могло б передбачати схвалення Сенатом або іншими органами влади. Так само в Юдеї договір, імовірно, потребував би затвердження її керівництвом або керівною радою. Після ратифікації договір було б введено в дію, і від обох сторін очікувалося б

дотримання його умов. Це могло б передбачати різні форми співпраці, угоди про взаємну оборону, торговельні відносини або інші форми дипломатичної взаємодії, викладені в договорі.

У II столітті до н. е. подорож із Юдеї (розташованої у східному Середземноморському регіоні) до Рима (розташованого в центральній Італії) була б складною і тривалою справою, особливо з огляду на обмеження античних способів пересування. Відстань між Юдеєю та Римом становить приблизно 1 500–2 000 кілометрів (930–1 240 миль), залежно від обраного маршруту. Морські подорожі в давнину часто були швидшими та ефективнішими, ніж пересування суходолом, але вони залежали від панівних вітрів. Подорож морем з порту в Юдеї до порту в Італії (наприклад, Остії, порту Рима) могла тривати кілька тижнів, залежно від таких чинників, як умови вітру, морські течії та тип використаного судна.

Сухопутна подорож з Юдеї до Риму була б повільнішою і важчою. Мандрівникам довелося б долати різні типи місцевості, зокрема гори, долини та річки, і мати справу з перешкодами, такими як розбійники та ворожі території. За оцінками, подорож пішки або кінним екіпажем могла тривати кілька місяців. Час у дорозі також залежав би від таких чинників, як стан доріг, наявність житла і місць для перепочинку, а також необхідність зупинитися для відпочинку та поповнення запасів дорогою.

Коли маккавейські юдеї домагалися укладення союзу з Римом, їм потрібно було надіслати послів до Рима. Після того як цих послів прийняла римська влада, настав би період переговорів. З історичної точки зору, оскільки точних свідчень не збереглося, після офіційного оформлення договору його потрібно було б відвезти назад до Юдеї для затвердження, а потім, імовірно, знову повернути до Рима, щоб підтвердити його прийняття юдеями. Майже неможливо повірити, що процес укладання союзу у той період міг бути завершений за один рік, тому розуміння, що «союз» представляє собою процес від 161 до 158 рр. до н. е., узгоджується з іншими лініями пророцтва, які окреслюють історію, що веде до недільного закону шістнадцятого вірша.

«Союз», щодо якого всі історики погоджуються, що його започаткували юдеї Маккавейської доби, виник у Юдеї в 161 р. до н. е. Метою було те, що юдеї прагнули підтримки проти сирійців, з якими вони боролися від початку свого повстання в 167 р. до н. е. Повстання було спричинене зусиллями Маттатії, юдейського священика, та його п'ятьох синів, зокрема Юди Маккавея, чинити опір політиці еллінізації, запровадженій правителем Селевкідів Антіохом IV Епіфаном. Ця політика включала спроби придушити юдейські релігійні практики та примусово запровадити грецькі звичаї й вірування.

Поштовхом до повстання став інцидент у селі Модіін, де Маттатій відмовився виконати указ про принесення жертви грецькому божеству. «Modein» походить від івритського слова «modi'a», що означає «оголошувати» або «висловлювати протест». Під час свого протесту Маттатій убив єврейського відступника, який збирався здійснити жертвоприношення, і він разом із синами втік у гори, розпочавши партизанську війну проти селевкідських військ. Повстання Маккавеїв тривало кілька років, упродовж яких Маккавеї вели численні бої

проти Селевкідів та їхніх союзників. Попри те, що вони значно поступалися чисельністю та озброєнням, Маккавеї здобули кілька значних перемог.

Імперія Селевкідів прагнула нав'язати юдеям релігію Греції, а греки уособлюють глобалістів останніх днів. Їхня релігія виявляється в вокізмі, який нині нав'язується Сполученим Штатам і всьому світові глобалістськими силами банківської системи, провідних засобів масової інформації, освітніх центрів, а також через руйнування національних відмінностей шляхом примусової імміграції нелегальних чужинців. Коли Антіох Епіфан нав'язував юдеям грецьку релігію, були юдеї, які співпрацювали з його зусиллями. Маккавеї уособлюють один клас юдеїв-відступників, які чинили опір релігії Греції, але існував також і інший клас юдеїв-відступників, які підтримували справу утвердження грецької релігії.

Шістнадцятий вірш — це недільний закон, що незабаром настане, і потрійний союз дракона, звіра та лжепророка. Тій історії передують вірші з тринадцятого по п'ятнадцятий, де відбуваються три битви сорокового вірша: битва з десятого вірша (1989), битва з одинадцятого й дванадцятого віршів (українська війна) та битва при Паніумі. Битва при Паніумі означає битву, у якій дворогий земний звір бере гору над глобалістськими релігійними та політичними філософіями.

У тій битві останній президент Сполучених Штатів мусить мати справу з наслідками перемоги Путіна та подальшого краху, описаними у віршах одинадцятому і дванадцятому. Він утворить союз з НАТО або Організацією Об'єднаних Націй, щоб врегулювати наслідки краху Росії, і в історії цього союзу він залучить Організацію Об'єднаних Націй до битви при Паніумі. Третя битва сорокового вірша буде такою самою, як перша битва сорокового вірша. Подібно до того, як Радянський Союз розпався під економічною та військовою потугою Сполучених Штатів, глобалісти Організації Об'єднаних Націй будуть змушені повторити «перебудову» — ключову складову зусиль Горбачова щодо реформування Радянського Союзу, хоча вони зрештою сприяли розпаду радянської системи та остаточному розпаду Радянського Союзу.

Третя битва проілюстрована першою битвою, і шляхом економічного та військового тиску Трамп, уособлений Рейганом, змусить Організацію Об'єднаних Націй до «перебудови», що означає реструктуризацію або реформування. Реструктуризація поставить Сполучені Штати на чолі системи десяти царів, якою є Організація Об'єднаних Націй. У цій битві папство тоді увійде в історію, заявляючи, що є захисником системи, яку тоді завойовує Трамп.

У тому ж історичному контексті Трамп зіткнеться з внутрішньою громадянською війною, яку він буде змушений вирішувати, так само як був змушений це робити Авраам Лінкольн. Громадянська війна точитиметься між двома протилежними відступницькими фракціями всередині Сполучених Штатів. Один клас представлений тими, хто прийняв релігію і філософію «вокізму», тобто прогресивними глобалістами з обох політичних партій. Інший клас (MAGA-ізм) позиціонує себе як справжні протестанти, хоча втратив цей статус у 1844 році.

Фракцію Президента представляє MAGA-ізм, який ґрунтується на помилковому твердженні про відстоювання істинного протестантизму та Конституції. Твердження вокізму — це релігія Матері-Землі, Нью-ейдж і віра в те, що Конституцію слід застосовувати відповідно до існуючих суспільних норм і обставин, а не на основі архаїчних ідей батьків-засновників.

Маттатій (Трамп) покладе край спробам глобалістсько-прогресивних демократів у Сполучених Штатах, як це представлено повстанням, що почалося в Модіїні 167 р. до н. е. Потім Трамп повторить історію 164 р. до н. е., коли Макавеї переосвятили храм, що вшановується святкуванням Хануки. Далі, у період, представлений 161–158 рр. до н. е., Трамп розпочне остаточний поштовх до спорудження образу папства, який є образом, що означає незаконний зв'язок між релігійною владою та політичною владою. У 158 р. до н. е. союз буде запроваджено, коли буде примусово застосовано недільний закон шістнадцятого вірша, що невдовзі набуде чинності.

Одинадцятий розділ книги Даниїла спочатку показує, як Рим політично встановлює контроль, а потім Даниїл повторює та розширює ту саму історію, подаючи лінію, яка показує, як Рим поводить ся з Божим народом у тій самій історії. Від шістнадцятого вірша до дев'ятнадцятого проілюстровано три перешкоди на шляху встановлення влади язичницького Риму над світом. У шістнадцятому вірші Сирія була підкорена язичницьким Римом у 65 р. до н. е., а потім Юдея була завойована Помпеем у 63 р. до н. е. Шістнадцятий вірш визначає, коли Рим мав стати у Прекрасному краї, і цим типологічно вказує на недільний закон із сорок першого вірша того самого розділу.

Важливо зазначити, що завоювання відбулося у 63 р. до н. е. [паралельно 1863-му], у розпал громадянської війни, що відбувалася у самому Єрусалимі. Урія Сміт зазначив: «Коли Помпей повертався зі свого походу проти Мітрідата, царя Понту, два претенденти — Гірман і Арістобул — боролися за престол Юдеї».

Імена «Гірман» і «Арістобул» обидва мають грецьке походження й історичне значення, особливо в контексті єврейської історії елліністичного періоду та династії Хасмонеїв. «Гірман» походить від грецького слова «Hurkanos», яке, ймовірно, бере початок від слова «hurkan», що в перській мові означає «вовк». Гірман — ім'я, яке носили кілька правителів із роду Хасмонеїв. «Арістобул» означає «найкращий порадник» або «найкращий радник». Арістобул — ще одне ім'я, яке носили кілька правителів із роду Хасмонеїв. Обидва імені — «Гірман» і «Арістобул» — пов'язані з визначними постатями в єврейській історії періоду Хасмонеїв. Це були правителі, які відігравали важливу роль в управлінні та розширенні Хасмонеївського царства в Юдеї. Пророчими нащадками та представниками Хасмонеївського царства за часу Христа були фарисеї.

Коли Помпей завойовував Єрусалим, дві політичні партії виводили своє походження з часів повстання, пов'язаного з Модііном у 167 р. до н. е. Щойно Помпея було втягнуто в повстання, він вирішив захопити Єрусалим, і політична партія Арістобула вирішила чинити йому опір, тоді як партія Гірмана вирішила відкрити ворота Помпееві. Тоді Помпей розпочав штурм Єрусалима, і через три місяці Єрусалим назавжди опинився під

юрисдикцією Риму.

До дев'ятнадцятого вірша Єгипет, третя й остання перешкода, був завойований Римом. Потім у двадцятому вірші позначено народження Христа, і Даниїл починає викладати, як Рим поводитиметься з Божим народом у цій історії. У віршах двадцять першому і двадцять другому Христос розп'ятий. У двадцять третьому вірші союз, який розпочався у 161 р. до н. е. і тривав до 158 р. до н. е., визначається відразу після віршів, що описують хрест, де відступницькі юдеї проголосили, що «не мають царя, крім кесаря». Лінія відступницьких юдеїв, представлена Макавеями, які чинили опір проникненню грецької релігійної філософії і, роблячи це, утворили нечестивий союз з Римом, іде за віршем, що окреслює історію хреста, де плід їхнього нечестивого союзу був повністю виявлений.

Шехіна ніколи не повернулася до храму, зведеного після сімдесяти років полону. Останнє пророче свідчення, проголошене Малахією, прозвучало приблизно в середині V століття до н. е. Не було видимої присутності Бога, ані пророчого свідчення протягом сотень років до того, як Маккавеї повстали проти глобалістичного грецького впливу. На початку їхнього повстання вони вчинили саме той заколот, до якого намагалися вдатися і Птолемей, і цар Уззія, коли обидва царі намагалися виконати роль священника і принести жертву в храмі.

Йонатан Апфус (також відомий як Йонатан Маккавей) був одним із синів Маттатії, який започаткував Маккавейське повстання, і відіграв значну роль у керівництві юдейським повстанням проти держави Селевкідів. Після загибелі в битві його брата Юди Маккавея Йонатан перебрав на себе керівництво маккавейськими силами. Окрім свого військового та політичного проводу, Йонатан також узяв на себе служіння первосвященника, виконуючи обов'язки духовного провідника юдейського народу. Подвійна роль Йонатана як правителя і первосвященника ознаменувала важливий розвиток в юдейській історії, оскільки вона зосередила як політичну, так і релігійну владу в межах Хасмонеївської династії. Його провід сприяв зміцненню юдейської автономії та утвердженню хасмонеївського правління в Юдеї.

Той самий гріх, який Птолемей намагався вчинити після перемоги при Рафії, був здійснений на самому початку повстання Маккавеїв. Це був той самий гріх, якому священники чинили опір за днів царя Уззії; однак задекларований Маккавеями захист храмового служіння Богові був хибним і бунтівним виявом поєднання церкви й держави, і як такий він є прообразом бунту відступницького протестантизму, що нині гуртується на підтримку Трампа проти наступу глобалістського вокізму Байдена.

Біблія навчає, що ви пізнаєте їх за їхніми плодами, а фарисеї за часу Христа були останніми залишками династії Хасмонеїв, що почалася з Маттафії. Маттафія та повстання, яке він розпочав, принесли плоди фарисейства, так само як і відступницькі протестанти, які підтримують концепцію «Зробімо Америку знову великою». Америка була великою тоді, коли Конституцію розуміли як таку, що зберігає церкву й державу відокремленими одна від одної, але при фальшивому чуді, представленому перемогою, яка вшановується святом Ханукки, рух за недільне законодавство вийде назовні відкрито.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Досі тих, хто проголошував істини вістки третього ангела, часто вважали звичайними панікерами. Їхні передбачення, що релігійна нетерпимість здобуде владу у Сполучених Штатах, що церква й держава об'єднаються, аби переслідувати тих, хто дотримується Божих заповідей, оголошувалися безпідставними й абсурдними. З упевненістю твердили, що ця країна ніколи не стане іншою, ніж була,— захисником релігійної свободи. Але коли питання про примусове дотримання неділі широко обговорюється, видно, що те, в що так довго сумнівалися й не вірили, наближається, і третя вістка справить вплив, якого раніше не могла мати.

У кожному поколінні Бог посилав Своїх слуг викривати гріх як у світі, так і в церкві. Але люди бажають, щоб їм говорили улесливі слова, і чиста, неприкрашена істина для них неприйнятна. Багато реформаторів, розпочинаючи свою працю, вирішили виявляти велику обачність у викритті гріхів церкви й народу. Вони сподівалися прикладом чистого християнського життя повернути людей до вчень Біблії. Але Дух Божий зійшов на них, як сховався на Іллю, спонукаючи його докоряти за гріхи лихого царя та відступницького народу; вони не могли утриматися від проповіді прямих висловів Біблії — вчень, до проголошення яких вони раніше не наважувалися. Їх спонукало ревно проголошувати істину та небезпеку, що загрожувала душам. Слова, які дав їм Господь, вони промовляли, не боячись наслідків, і люди були змушені почути попередження.

Так буде проголошена звістка третього ангела. Коли настане час подати її з найбільшою силою, Господь діятиме через смиренні знаряддя, спрямовуючи думки тих, хто посвячує себе Його служінню. Трудівники будуть підготовлені радше помазанням Його Духа, ніж навчанням в освітніх закладах. Люди віри й молитви будуть спонукані вирушити зі святою ревністю, проголошуючи слова, які дає їм Бог. Гріхи Вавилону будуть викриті. Страшні наслідки нав'язування церковних приписів державною владою, вторгнення спіритизму, потаємний, але швидкий поступ папської влади — усе буде викрито. Цими урочистими застереженнями народ буде сколихнутий. Тисячі й тисячі, які ніколи не чули таких слів, будуть слухати. З подивом вони чують свідчення, що Вавилон — це церква, яка впала через свої помилки й гріхи, через відкинення істини, посланої їй з неба. Коли люди йдуть до своїх колишніх учителів із палким запитанням: «Чи справді це так?», служителі подають байки, пророкують приємні речі, аби заспокоїти їхні страхи й утишити пробуджене сумління. Але оскільки багато хто відмовляється задовольнитися лише людським авторитетом і вимагає чіткого: «Так говорить Господь», популярне духовенство, подібно до фарисеїв давнини, розгніване тим, що їхній авторитет ставлять під сумнів, назве цю звістку сатанинською і підбурить гріхолюбні натовпи до глузу й переслідування тих, хто її проголошує.

Коли боротьба поширюється на нові терени, і увага людей звертається до потоптаного Божого закону, Сатана активізується. Сила, що супроводжує цю вістку, лише розлютить тих, хто їй противиться. Духовенство докладатиме майже надлюдських зусиль, щоб відгородити світло, аби воно не засяло їхній пастві. Усіма засобами, що є в їхньому розпорядженні, вони намагатимуться придушити обговорення цих життєво важливих питань. Церква звертається до сильної руки світської влади, і в цій справі папісти та протестанти об'єднуються. У міру того як рух за примусове дотримання неділі стає

дедалі сміливішим і рішучішим, закон буде застосований проти тих, хто дотримується заповідей. Їм погрожуватимуть штрафами та ув'язненням, а деяким запропонують впливові посади та інші винагороди й переваги, аби спонукати їх зрестися своєї віри. Але їхня непохитна відповідь: «Покажіть нам із Божого слова нашу помилку» — те саме прохання, яке висловлював Лютер за подібних обставин. Ті, кого притягують до суду, дають переконливий захист істини, і дехто з тих, хто їх чує, стає на бік дотримання всіх Божих заповідей. Так світло буде донесене до тисяч, які інакше нічого б не знали про ці істини. Велика боротьба, 605, 606.